

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתסא

ערב שבת קודש פ' ויגש, ג' טבת ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

חמותו מרת גיטל ב"ר אשר ע"ה דווינסקי
נפטרה ביום ד' טבת ה'תשנ"ו

אחותו מרת חנה ב"ר יהודה ע"ה ימיני
נפטרה ביום ה' טבת ה'תשנ"ו

אמו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י

הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

*

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל
נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה

וזוגתו מרת טשאונא גיטל בת ר' יעקב ע"ה סטראל
נפטרה בליל ה' טבת ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנם

הו"ח ר' שמואל וזוגתו מרת מלכה שיינדל
ומשפחתם שיחיו סטראל

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר וזוג מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הכל כבר ישנו במזומן, וצריך רק מירחא קמנה להביא את הגאולה / מרה ויש גוי החשמ"ו

6 זמן הגאולה

להכריז ולפרסם בימינו אלה / פי השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

משיח מחכה "אחר כתרנו", ומדוע עורכים אסיפות?!... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח

מעמידים יהודים בסכנת טילים על סמך הבטחות של גוים! / בענין שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

איך לא עמו לב ל"קלאן קושיא" בפרשתנו / ממענה הרבי לשאלת המינים בפרשתנו

לזכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי ז"ל מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחי שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

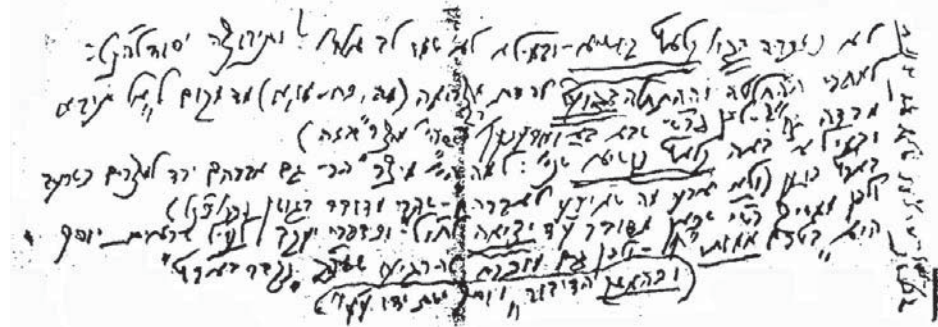
כ"ה

במקום שבו האל תירא מרדה מצרימה, נחבאר שיהי מיצר, אף שכנתוב נאמר לשון של יראה (יאל תירא).

ואח"כ נחבאר, שעדיין ישנו מקום לחשש ברבה, שהרי סוכים נכסו שטובים בארץ גושן אינם אלא שטובים נפש, ומסוכים עם שלם של מצרים, וכמילא, יש חשש שיתערבו בהם כו, ועל זה ממשיך הפסוק יחי לנו גזול אשימך שם.

כלומר, הפסוק זה - בי צנינים (א) על שהי מיצר שנוקק לצאת לחירל - נאמר לו יאל תירא מרדה מצרימה, (ב) ועל החשש מפני המצרים שהיו שטופי זם (אסילו חשש חרוק כו) - נאמר לו יחי לנו גזול אשימך שם, וכמילא, שיהיו עם גזול כפי, כודאי לא יתערבו עם המצרים, לא הפסוק.

מלשון הכתוב יאל תירא מרדה מצרימה כי לנו גזול אשימך שם, משמע, לכאורה, שילנו גזול אשימך שם הוא טעם (יחי) ליאל תירא, וא"כ, מכיון שסוכים יש צורך לסלול את החשש מהמצרים שהיו שטופי זם (עיינו שילנו גזול אשימך שם) - מהו הכרחו של רשי לחרוק (א) ש"אל תירא מרדה מצרימה" קאי (לא על החשש מפני המצרים, כי אם) על הירידה לחוצה לארץ בכלל, (ב) שמיש יחי לנו גזול אשימך שם הוא לא טעם על מ"ש לפני, כי אם) ענין כפי (כנוגע לחשש מפני המצרים) - לכאורה, עדיף לפרש כשטות הכתוב, שמדובר אודות החשש מפני המצרים (שהיו שטופי זם), ועוד יאל תירא מרדה מצרימה (מצרימה" דייקא, ולא אל תירא לצאת מהארץ הזאת), וטעם הדבר - יחי לנו גזול אשימך שם כי גם עדיין לא נחבאר שיהי לשון רשי ישהי מיצר, אף שכנתוב נאמר לשון של יראה (יאל תירא).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת י"ד שתיקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

איך לא שמו לב ל"קלאץ קושיא" בפרשתנו

בקשר עם פ' השבוע – פ' ויגש, מובא בזה צילום (מוקטן)
ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שאלת
המניחים בשיחת ש"פ ויגש תשמ"ו

(תוכן מזה נדפס בלקו"ש ח"ל ע' 232)

פענוח המענה:

לא נזכרה בפני קלאץ קושיא – ובמילא לא שמו לב אלי! ותירוצה יסוד להנ"ל: לאחרי
ההחלטה וההתחלה בפועל לרדת מצרימה (מה, כח - מו, א) מה מקום ל"אל תירא מרדה
גו"י? – לכן פרש"י שבא באווארענען רק [מ"ש?] ש"הי מיצר" מזה)

ובמילא באה קלאץ קושיא שני: למה "הי מיצר" הרי גם אברהם ירד למצרים כשרעב
בארץ כנען (ולא ארע מה שאירע לאברהם – שהרי מדובר בגושן וכו' כנ"ל)

ולכן ממשיך רש"י שכאן מדובר ע"ד יציאה לחו"ל – וכדברי יעקב לעיל שראיית יוסף
הוא "בטרם אמות" ובהמשך הדיבור "יוסף ישת ידו ע"ע" – ולכן גם מוכרח להרגיעו
שעכ"פ "נקבר בארץ"

ולא ע"ד עצה זמנית לרעב.

הכל כבר ישנו במזומן, וצריך רק טירחא קטנה להביא את הגאולה!

כדי לזרז ולשמח את האדם, ברא הקב"ה ארבע מיליארד גוים בעולם.
ומזה מובן, דזה שיש ד' מיליארד גוים בעולם אינו תופס מקום כלל
אצל אדם מישראל, כי כולם לא נבראו אלא בשבילו • יש בכיסו ובידו
וביכלתו של כל אחד ואחד להיות צדיק ולעשות תשובה ועי"ז לקבל מיד
את הגאולה, ואין צריך לזה שום עבודות, אלא הרי זה ברגעא חדא ממש

• ואם כן, זה שמשיח עדיין לא בא הרי אתה בעצמך אשם בזה •
וזוהו תוכן נקודת כל הענינים ונקודת כל הנקודות, דנקודת כל הענינים
היא שיהי' ודוד עבדי נשיא להם לעולם, ונקודת כל הנקודות היא שענין
זה יהי' בפועל ממש ובקרוב ממש • קטע מסיום מאמר ד"ה ויגש
אליו יהודה גו', ש"פ ויגש ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

[. .] ידועי' שכללות ענין ההפטרה נתקן
מחמת ירדת הגלות וחושך הגלות וגזירת
המלכות שלא לקרוא בתורה שבכתב, והנה אי
אפשר לומר שגוי יש לו שליטה על יהודי,
שיוכל למנוע ממנו לימוד התורה (ורק כאשר
יהודי נותן לו מקום ליכנס וכו'), שהרי כל
העולם כולו לא נברא אלא לשמשני², ולא רק
שכל העולם כולו לא נברא אלא לשמשני, אלא

(1) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך הפטרה. וש"נ.

(2) משנה וגמ' סוף קידושין.

יתירה מזו, שכל העולם לא נברא אלא
בשבילי³. היינו, דלא רק שמציאות כל
הנבראים שבעולם היא כדי לשמש את האדם,
אלא שכל מציאותם בפני עצמם (גם כאשר
אינם משמשים אותו) היא ג"כ בשביל ישראל
דוקא. ולא זו בלבד דמה שנבראו בהמות
וחיות ודומם וצומח וכו' הוא כדי לשמש את
האדם בפרנסה או בשביל לבושים וכו'², אלא
יתירה מזו, כמבואר בארוכה בהקדמת

(3) ראה סנהדרין לו, סע"א במשנה. ברכות ו, סע"ב.

הרמב"ם לפירוש המשניות⁴, שעל כן נבראו ההמון לעשות חברה לחכמים שלא ישארו שוממים, פירוש שכולם נבראו להסיר עצבונו של אדם ושמוון יחידותו, שהרי האדם הוא מדיני⁵, ולכן צריך שלא יהי' שומם ובודד. ונמצא, דעצם מציאות אנשים רבים ממין המדבר היא עצמה אינה אלא בשביל ישראל, כדי שיהודי בטלן היושב בשטיבל ולומד פסוק בתורה או שיעור בעין יעקב וכו', לא ירגיש עצמו בודד ושומם בעולמו. והגם שיהודי בטלן זה הי' יושב בין כך ובין כך בעיירתו ("אין שטעטל") ולומד תורה, גם אם לא היו עוד אנשים בעולם, מ"מ, מכיון שטבע האדם הוא שהוא מדיני, הרי אפשר שיהי' באופן דעצבונו ושמוון ("אומעדיק") וכיו"ב. וכדי לזרוז ולשמחו ברא הקב"ה את ד' מיליארד הגוים שבעולם. ומזה מובן, דזה שיש ד' מיליארד גוים בעולם אינו תופס מקום כלל אצל אדם מישראל, כי כולם לא נבראו אלא בשבילו. וזה מה שקרא בכתבי העתים (בשפת המדינה או לא) שיש גוים באפריקא ויש גוים באוסטרליא ויש גוים בהרבה מקומות בעולם שאינם יודעים כלל אודות מציאותו שלו (של היהודי), ויש מהם שמתנהגים בהנהגה פראית ("זוילד") וכיו"ב, ויש מהם שמצליחים במעשיהם וכו', וידיעה זו מבבלת אותו ומפריעה לו, ורוצה מענה על זה, הנה ראשית כל, לא הי' צריך לקרוא אודותם כלל (בכתבי העתים), כי זהו ביטול תורה (כל העולם לא נברא אלא כדי שהוא יעסוק בתורה), ובכלל מה לו ולגוי היושב בווינגטון וכיו"ב. אבל מכיון שבפועל ראה ושמע על דבר מציאות הגוים וכו' וזה פועל אצלו בלבול וספיקות וקושיות בהשגחה פרטית שלמעלה, הנה ע"ז הוא הביאור הנ"ל שבאמת כל ד' מיליארד הגוים שבעולם אינם אלא בשבילו, כדי שלא יהי' שומם ובודד ויוכל לעסוק בלימוד התורה

וקיום המצוות מתוך שמחה וכו', ועוד זה, דמכיון שלגבי הקב"ה הכל שוים כקטן כגדול, שאינו רק למעלה מהם אלא אינו בערך כלל אל הנבראים, ובמה נחשב הוא כל מספר ד' מיליארד הגוים, וא"כ ד' מיליארד גוים וגוי אחד שוים לפניו, ואין להם חשיבות יתירה מיהודי בטלן אחד היושב לו במקומו ועוסק בתורה, ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט הידועה⁶ שכל העולם כולו נברא בכל רגע ורגע מאין ואפס המוחלט ממש, ונמצא שלפני רגע כל ד' מיליארד הגוים היו אין ואפס המוחלט ממש, ורק עתה נתהוו מחדש, משא"כ בני ישראל הרי מחשבתם קדמה לכל דבר⁷, אפילו⁷ לעשרה מאמרות (ועשרת הדברות⁸) שבהם נברא העולם⁹, ומציאותם של ישראל היא מציאות נצחית, וא"כ בטח אין תפיסת מקום לכל הגוים כנגדו, דמכל זה מובן, שאין לגוים שום שליטה על בני ישראל ואין להם אפשרות לגזור עליהם גזירות וכו'. אלא כל טעם הירידה לגלות הוא בשביל העלי', וזהו הטעם מה שבהפטר דוקא שבאה (בגלוי) ע"י גזירת המלכות מדובר על דבר שלימות הענין ד"דוד עבדי נשיא להם לעולם", כי ע"י הירידה דגלות כו', עי"ז באים לשלימות העבודה ד"עבדי דוד נשיא להם לעולם".

והנה הגם שכל אחד ואחד מישראל יודע שע"י הירידה בגלות יהי' "ועבדי דוד נשיא להם לעולם", מ"מ הרי ידוע הפתגם שרוצים שיהי' הכל במזומן, שיהי' "דאלאי גלות" ויבוא "משיח נאור", ובינתיים אין רואים זה בגלוי במזומן. אך הענין יובן ע"פ מאמר אדמו"ר הזקן הידוע (שכבר נדפס¹⁰), שאפילו אם

(5) = חברתי. מו"נ ח"ב פ"ד. ובכ"מ.

(6) שער היחוד והאמונה בתחלתו.

(7) ראה ב"ר פ"א, ד.

(8) ראה זח"ג יא, ב.

(9) אבות רפ"ה. וראה שער היחוד והאמונה שם.

(10) מאמרים הקצרים ע' תג. וש"נ.

היתכן שלא דיברו בכינום מילה אחת ויחידה על המצב

דפקוח נפש?!

כאשר קורה ומתאספים כמה עשיריות מישראל שומרי תורה ומצוות בכינוס לשם חיזוק התורה והיהדות, אנשים העוברים יחד על הפרשה בכל שבת ושבת, גם בפרשות שבהם מדובר על גבולותי של ארץ ישראל, וחלקם קוראים עיתונים ומודעים למעמד ומצב העולם, נשאלת השאלה: היתכן שיושבים יחד שלשה ימים ומדברים על כל הענינים החשובים, וחשובים באמת, ומקבלים החלטות טובות, אך בנוגע למעמד ומצב הקשור עם פקוח נפש ממש של עשיריות, רחמנא ליצלן, ויותר מעשיריות מבני ישראל – לא מזכירים כלל! ואין פוצה פה ומצפצף!...

וכשמדפיסים אח"כ דין וחשבון מהכינוס, כותבים את החלטות הטובות שקיבלו, אמנם החלטות טובות, אך ללא מילה אחת ויחידה על המצב דפקו"נ!

אינך רוצה להזכיר זאת בגלוי? – הרי כבר יודעים מכך! זה התפרסם בכל העולם כולו ואי-אפשר יותר לעשות מזה סוד.

התירוץ היחידי שהי' לי על-זה הוא: היות והם כבר לאחרי גיל בר-מצוה – תגש אליהם ותשאלם! מדוע אתה שואל אצלי? תגש אליהם ותשאל!

[. . .] וענו לי: כבר עשינו זאת... שאלתי אותו: מה יצא מזה? וענה לי שאמרו לו שאין כאן המקום להאריך בזה, ובהזדמנות אחרת ובמעמד ומצב שונה – ידברו עמו גם על ענין זה; אך בינתיים "שלום על ישראל", שילמדו תורה, יקיימו מצוות, יקבלו החלטות טובות ויקיימו אותם בפועל.

אמרתי לו: הרי יכולת לשאול אצלו כך: ישנו דין בשו"ע¹ אשר מי ששותק או ממתין שיגשו אליו לשאול – אומר השו"ע בתור פס"ד איזה תואר יש לו, והוא גם מודע לזה!

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חי"ק ואמר): מאחר והי' זה יהודי שידע ללמוד – אזי הוא ענה לי גם על זה: "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע"², והיות שידע מה יפעל בשאלתו, במילא לא שאל.

אמרתי לו: הרי זה לא ע"פ שולחן ערוך! השו"ע אומר³ שהציווי "לא תעמוד על דם רעד"⁴ אינו רק כאשר הוא בטוח שבידו להציל את "רעדך", אלא אף אם ישנו ספק וספק ספיקא, ואפי' ספק של אחד לאלף ("א טויזנטל ספק"), שמן מנהו, אולי המחאה שלו תועיל – הוא חייב לעשות זאת ע"פ פס"ד ברור בשו"ע!

וכאמור, לא עוסקים כאן בענין של "שקלא-וטריא" ו"פלפולים" אלא בפס"ד ברור בשו"ע!

(תרגום חפשי משיחת אור ליום ועש"ק פ' ויצא, יו"ד כסלו ה'תש"ם - בלתי מוגה)

(1) ירושלמי יומא פ"ח, ה. וראה לקו"ש חכ"ז ע' 137.

(2) יבמות סה, ב. וראה זח"ג פה, סע"ב. וראה שד"ח

אסיפת דינים מע' ה"א ס"ב (תתקעו ב, ואילך).

(3) ראה התועדויות תשמ"ו ח"ג ע' 282 ס"ו ואילך.

(4) קדושים יט, טז.

(4) ד"ה אחר כן ראה להסתפק (קרוב לסופו).

מעמידים יהודים בסכנת טילים על סמך הבטחות של גויים!

אומרים שעשו הסכם וקיבלו נייר שהם יהיו רודפי שלום, ושלוש שנים לא תהי' שום מלחמה! אך אין כל ערך להבטחות אלו, והראי' – שעל קיר בנין האו"ם כתוב הפסוק "לא ישא גוי אל גוי חרב", ובפנים הוא "עוצו עצה" הגדול, שאחריו יהי' ה"תופר".

שמה רואים שאי-אפשר כלל לסמוך על הבטחות של גויים, וודאי שהם לא יקיימו אותן, ואין בהן שום תוקף! כי אם היהודים אינם מקיימים מה שמבטיחים [כפי שנדפס בעיתונים שאמרו שלא הי' מקרה של גיור שלא כהלכה, ואחר-כך, כשמצאו בהשגחה-פרטית רשימה של מאות מקרים שרשמו גויים כיהודים – הם ענו שצריכים לעשות חקירה ודרישה **איך מצאו את הרשימה!**] – הרי על-אחת-כמה-וכמה שאי-אפשר בשום אופן לסמוך על הבטחות של גויים, היות וכתוב בתורה ש"הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב",

ובפרט שאין זה ענין פרטי – זה ענין שמעמיד יהודים בסכנה! היות וכפי שהמצב עכשיו הם יכולים להגיע עם טילים למקומות שיהודים חיים בהם, דבר שקודם לא יכלו לעשותו! – מעמידים בסכנה חיי עשרות יהודים, וסומכים על הבטחה של גוי – שכבר ראו אין הם מקיימים את הבטחותיהם, שבתוך 24 שעות מההבטחה הם כבר עשו ההיפך ממנה! כשרצו להחזיר שטחים מיד לאחר מלחמת ששת הימים, הי' נס שהערבים לא רצו לקחת, כי הם פחדו שמא מרמים אותם, ורוצים לעשות איזה 'טריק' וכו', מאיזה סיבה שתהי' הם לא הסכימו – שהסיבה האמיתית בדבר היא בגלל שה' רצה כך, היות והגויים אין להם בחירה ו"פקודתו ית' שמרה רוחם".

– שהפוליטיקאים יעשו תשובה ויצייתו לאנשי הצבא – קשה מאוד לפעול, היות ולא יתכן שהוא יטעה, הוא הרי על הכסא כבר 25 שנה וזה סימן שהוא מקובל על הבריות, ולכן הוא צריך לפעול כפי מה שמונח אצלו;

אבל בנוגע לגויים קל להסתדר אתם, היות והקב"ה יעשה שהם לא יסכימו לזה! ויהי רצון, שבקרוב ממש נתפטר מהשעבוד מלכותי, ומה"א-ל זר אשר בקרבך" – שעל זה לא צריך לשאול שר, היות והיכולת והרשות נתונה לכל אדם,

ובשעה שהיהודים יחליטו בשמחת-תורה לעשות תשובה מתוך שמחה – יקויים פסק-דין הרמב"ם ש"ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין", תיכף ומיד, בקרוב ממש. (תרגום חפשי משיחת יום שמחת-תורה ה"תשל"ו - בלתי מוגה)

צדיק אחד עושה תשובה מיד משיח בא, והרי אדמו"ר הזקן אינו נותן בזה שום הגבלות, וכל אחד ואחד מישראל יכול להיות צדיק תיכף ומיד, ואם כן, זה שמשיח עדיין לא בא הרי אתה בעצמך אשם בזה ("איז דאָס וואָס משיח איז ניט געקומען ביסטו אין דעם אליין שולדיק"). וא"כ זהו ענין המעות במזומן, כפשטות הענין, וכשאומרים שרוצים לראות המזומנים בכיס, הרי אין הכוונה שרוצים שיהי' בכיסו הלחם והמאכל שקונה ע"י המעות ("די בולקע מיט וואַרמעס וכו'"), אלא שיהיו מעות מזומנים שיוכל לקנות בהם דבר מאכל, ואח"כ קונה בהם לחם ונוטל ידיו ומברך ורק אח"כ אוכלו, ועד"ז הוא בעניננו, שיש בכיסו ובידו וביכלתו של כל אחד ואחד להיות צדיק ולעשות תשובה ועי"ז לקבל מיד

את הגאולה, ואין צריך לזה שום עבודות, אלא הרי זה ברגעא חדא ממש. וענין זה הוא יותר מהמשל הידוע במאמר כ"ק אדמו"ר מהר"ש"ו שהגילויים דלע"ל הם כדוגמת השפע שניתן בתיבה שיש בה מנעול ומפתח, דבענין זה הרי צריך לקחת המפתח ולפתוח התיבה, משא"כ בעניננו הנה הכל כבר ישנו במזומן, ואין צריך אלא טירחא קטנה לקחת את המזומן ולהביא על ידו את הגאולה וכו'.

וזהו תוכן נקודת כל הענינים ונקודת כל הנקודות, דנקודת כל הענינים היא שיהי' ודוד עבדי נשיא להם לעולם, ונקודת כל הנקודות היא שענין זה יהי' בפועל ממש ובקרוב ממש, בעגלא דידן ובעגלא דידן ממש.

(11) סה"מ תרכ"ז ס"ע תלג ואילך. תרכ"ט ר"ע רט. ועוד. וראה ד"ה פזר נתן הב' תרמ"ב.

מדור ה"דבר מלכות"

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחוי

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחוי

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחוי

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחוי

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חיי רחל שיחוי

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי ולזכות חיי רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חיי רחל שי

להכריז ולפרסם בימינו אלה

א. לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה"¹, ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³ (ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב" ב"פ⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השיך לביהמ"ק העתידי וגאולה העתידה, ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל⁶ אודות התוכן הפנימי דחנוכה – שקשור עם נס ה"שמן", בחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, רזין דרזין דאורייתא⁸, ו"שמן" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"⁹, שזהו תוכן הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", שה"מעייין" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה גם במקום ה"חוצה", עד ל"חוי" שאין חוצה הימנו (כנ"ל בארוכה).

דהנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה "נסתרה" . . . ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים", אמנם, בזמנו של האריז"ל התחיל "מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"¹⁰.

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה – ע"י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב"ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של "יתפרנסון"¹¹, בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד"יפוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה".

ובענין זה – "יפוצו מעינותיך חוצה" – ניתוסף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י תלמידיו ושלוחיו, "חיילי בית דוד", שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך"¹², עד לביאת המשיח, באופן ד"ברוך" ה' לעולם אמן ואמן"¹⁴.

ולכן, לאחרי עבודתם של רבותינו נשיאינו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות,

(1) סוכה לח, ב. ובכ"מ.
 (2) ברכות נג, ב. בזיר בסופה.
 (3) פרש"י בראשית א, ז – מב"ד פ"ד, ו.
 (4) בראשית א, כה. שם, לא. וראה חזקוני ורמב"ן עה"פ שם, לא.
 (5) ראה שעהיה"א פ"ז (פב, א): גדר ובחי' שם עולם נופל על בחי' מקום ובחי' זמן. ובלקו"ת (ברכה צח, א): שהמקום והזמן שניהם הם נבראים בבחי' א'.
 (6) שיחת ש"פ וישב, א' דחנוכה – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 158 ואילך. ע' 169 ואילך. ועוד.
 (7) ראה שבת כא, ב ובפרש"י (ד"ה מאי חנוכה).

(8) לקו"ת שה"ש ב, ד ואילך. כד, ד ואילך. ובארוכה – אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.
 (9) שבת שם.
 (10) אגה"ק סכ"ו.
 (11) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 156 הערה 35.
 (12) תהלים פט, נב.
 (13) שם, נג.
 (14) ראה בארוכה שיחת שמח"ת תרס"א – נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ס' השיחות תש"ב ס"ע 141 ואילך.

משיח מחכה "אחר כתלנו" ומדוע עורכים אסיפות!?!...

כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו'... – אין זמן לאסיפות, "משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט".... "הנה זה עומד אחר כתלנו", ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, "כל יומא ויומא עביד עבידתי", ובמקום זה – עושים "אסיפות"....

(משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

במקום לעשות – מתאספים...

כאשר מדווחים בקשר לפעולות בהפצת התורה והיהדות – כתב א' מאנ"ש, מקושר אמיתי לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבקשר לענין פלוני (שדובר אודותיו לפני כמה חדשים) עשו כבר כמה אסיפות כו', "און עס גייט אויף אַ וועג" [=והוא "עולה על הדרך"], ובאותו מכתב כותב בעצמו ע"ד התגברות הפעולות דהיפך אהבת ישראל (כנ"ל), ולא חלי ולא מרגיש את הסתירה והניגוד שבדבר – שבצד ההוא הולך וניתוסף בפעולות דהיפך אהבת ישראל, ואילו בצד זה עושים אסיפה, ומחליטים לעשות... עוד אסיפה כו', במקום להגביר את הפעילות במעשה.

הן אמת שפעילות נכונה צריכה להיות בסדר מסודר, ולשם כך יש לערוך אסיפה ועוד אסיפה כדי להחליט על דרכי הפעולה באופן הכי טוב, אבל, ביחד עם זה, אי-אפשר להמתין עד שיתקבלו המסקנות של כל האסיפות כו', אלא, יש להתחיל תיכף ומיד במעשה בפועל, וביחד עם זה, לערוך גם אסיפות כו' כדי להוסיף ולהגביר את הפעולות באופן טוב יותר, עד לתכלית השלימות.

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

המדור הקודם "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו – ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי, ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה

הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם

ישראל ש"י ביסטריצקי, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה ש"י סעמיועלס, הרה"ת יוסף

יצחק וזוג' מרת מרים קיילא ש"י סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחיו

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

כל העולם רואה – איך שמיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

וזהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שכאו"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעניני ההכנה אל הגאולה, אלא בעניני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתהי' ניכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומריות העולם!

ואע"פ שמהחומריות צריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמי ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן ש"נפשם עיקר וגופם טפל", הרי שלימות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

וכמוכן גם מהדגשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוויתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם וענינם של הלוויתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת"ל יראו איך שכל הביאורים הנ"ל המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

וכמדובר כמה פעמים, שבזמננו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלימות, ועד כדי כך, שגם הכפתורים מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים יראו מיד ("זועט מען גלייך דערזען") איך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע ("מאָנט") מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדש בכלל, ובפרט אבן השתי' שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלימות, כך שמיד רואים איך שבית המקדש "בנוי ומשוכלל יבוא ויגלה מן השמים", ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכאו"א מחוייב לומר "בשבילי נברא העולם", לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מישראל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשבילו, שכל העולם רואה – איך שתיכף ומיד נפתחת הדלת ודוד מלכא משיחא נכנס דרכה, ונשיא דורנו בראשנו!...

(משיחת ש"פ ויגש, ז' טבת ה'תשנ"ב – בלתי מוגה [ההדגשות במקור])

המדור הבא "ניצוצות של משיח" מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך"¹⁵, בעידור וניכוש "אילנא דחיי"¹⁶ דתורת החסידות, כדי שיתן את פרו (פירות ופירי פירות עד סוף העולם¹⁷), "עד¹⁸ כי יבוא שילה"¹⁹ – הרי, בדורנו זה, דור השביעי, "כל השביעין חביבין"²⁰ (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב"²⁰), לא נותר אלא להוריד²¹ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-כוננו ידיך"²², בגאולה האמיתית והשלימה (שאין אחרי' גלות²³) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט²⁴).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזהו"ע הנצחון ד"מלחמת בית דוד",

– לאחרי בזבז אוצרות המלוכה²⁵, "הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם"²⁶, אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאו"א מישראל, כפי שנקראו בני' בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש²⁷ "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים" (ותירה מזה "על צבאותם"²⁸, למעלה מהניצוצין, מצבאות הוי"²⁹), כמבואר בהמשך ההילולא³⁰ –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיד להבנות בימי של מלך המשיח, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

ב. ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו³¹, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר³² עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בבית דוד מלכא משיחא.

ובמילא, על כאו"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה³³ – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בנעריו ובזקנינו גו' בבנינו

(15) בהר כה, ג.

(16) ראה זח"ג קכד, ב – ברע"מ. אגה"ק שם.

(17) ע"ד ל' חז"ל – זבחים לז, ב. בכורות טז, א. ועוד. כולל הפירוש הפנימי – שעושים "סוף" להעלם והסתר ד"עולם" (ולהעיר מפ' מחז"ל "בן מאה כו' עבר ובטל מן העולם" – אוה"ת חיי שרה קי, ב. בשלח ע' תקל. חוקת ס"ע תתי. ועוד).

(18) ל' הכתוב – ויחי מט, יו"ד (שקורין עתה בתפלת מנחה).

(19) ראה לקו"ד ח"ד תרסז, ב.

(20) ויק"ד פכ"ט, יא.

(21) כי הוא בנוי ומשוכלל כבר (ראה לקמן בפנים).

(22) בשלח טו, יז ובפרש"י. זח"ג רכא, א.

(23) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתורה"ה הג' ונאמר – פסחים קטז, ב.

(24) ראה אגה"ק דהבעש"ט (כש"ט בתחלתו. ובכ"מ).

(25) להעיר מהשייכות לפ' ויגש, והשיעור דיום השבת – שבו נאמר "וילקט יוסף את כל הכסף גו'" (פרשתנו מז, יד), ואמרו חז"ל (פסחים קיט, א. וש"נ) "שלש מטמוניות הטמין יוסף כו'" (נתבאר בתו"א פרשתנו מד, ב ואלף). ובנדו"ד – י"ל הרמז אבל גלוי: גלוי כל האוצרות שאצר והטמין יוסף דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, וביקש והפציר וציווה לגלותם ולהפיצם.

(26) תו"ח שמות שכב, ב.

(27) בא יב, מא.

(28) שם, נא.

(29) ד"ה בעצם היום הזה גו' – בתו"א ר"פ בא.

(30) ד"ה באתי לגני תשי" פ"י ואלף.

(31) ברכות מז, א. וש"נ.

(32) במכתבו – נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט.

(33) ראה פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.

ובבנותינו³⁴, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו"א מישראל, כל העשר סוגים ד"ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עציך ועד שואב מימין³⁵, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתקים מהמפורש בתורה, תושב"כ ותושבע"פ, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל.

ובלשון הכתוב³⁶ – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות³⁷ – "עם זו יצרתי לי (למען³⁸) תהלתי יספרו", היינו, שענינו דכאו"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"³⁹, בהמשך הפטרה הנ"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלה ייקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"⁴⁰ (בסיום וחותרם ההפטרה הנ"ל).

ג. ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכאו"א מישראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא עוד, אלא שגם מצד טבע הבריאה ישנו צורך להיות ענין של צמיחה וגידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אוה"ע, ואפילו אצל בעלי-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם⁴¹), ובמילא, מבין כאו"א, גם קטן שבקטנים⁴², שבעניני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, "מעלין בקודש".

ובמילא, מובן בפשטות לכאו"א שלא יתכן שלאחרי ימי החנוכה יהי ענין של ירידה ח"ו, אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדגשה מימי חנוכה, כנ"ל), ובפשטות – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכת המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזה אלא חנוכת ביהמ"ק.

ובפרט ע"פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ' ויגש ל"קורות בתינו ארזים גו", כנ"ל בארוכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, אשר, בית זה בהכרח שיהי' באין-ערוך אפילו ביחס לבית שני, "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך למעלה מאלף ותשע מאות שנה... אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי שבאין-ערוך לגמרי⁴³!

ואם בזמן הגמרא – כבר "כלו כל הקיצין"⁴⁴, ומאז "עבר⁴⁵ קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"... עכאו"כ לאחרי החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

(34) בא י, ט.
 (35) ר"פ נצבים. וראה זח"ב פב, א.
 (36) ישעי' מג, כא.
 (37) ראה שו"ע אדה"ז או"ח הל' שבת ר"ס רפד. ועוד.
 (38) פרש"י עה"פ.
 (39) מד, ה.
 (40) שם, כג.
 (41) תו"ח פרשתנו צא, סע"א ואילך.
 (42) ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והגידול כפשוטו (משא"כ בגיל העמידה וכו'), ומזה מובן גם בנוגע לצמיחה וגידול ברוחניות: ואילו גדול שבגדולים, עד לצדיק גמור – זקוק להתבוננות כו', שלמרות גודל מעלת עבודתו, יש לו צורך בצמיחה וגידול, "ילכו מחיל אל חיל", עד לאופן ד"אין להם מנוחה כו" (ברכות בסופה. וש"נ).
 (43) ראה ע"ח (שער מיעוט הירח פ"ב) דגלות בבל יש בו עילוי במצב ספי' המל' לגבי המצב בבית שני.
 (44) סנהדרין צז, ב.
 (45) ירמ' ח, כ.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"רכוש גדול"⁴⁶ (כפי שמצינו בגלות מצרים (שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים⁴⁷), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם"⁴⁸), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"רכוש גדול" ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בני" במשך כל הדורות.

ובפרט לאחרי גילוי פנימיות התורה ובאופן דהפצה, בחכמה בינה (וגם) דעת, הרי כמחז"ל⁴⁹ "דעה קניית מה חסרת".

[. . .] ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא – מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים"⁵⁰ ("ועמך כולם צדיקים"⁵¹), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... וידרשו ויתבעו⁵² שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . . כי לישועתך קוינו כל היום", ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", וכיו"ב, ואז, מיד הוא בא!!

(קטעים משיחת ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תשמ"ז – מוגה)

(46) ועד"ז בנוגע למשיח – שמיד ברגע שלאחרי החורבן "נולד מושיען של ישראל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. ובכ"מ). ומאז ועד היום הזה הולך וגדל כו' (ובפרט ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתכלית העילוי.
 (47) מיכה ז, טו.
 (48) ברכות ט, סע"א ואילך.
 (49) ויק"ר פ"א, ו. וש"נ.
 (50) יבמות סד, סע"א. וש"נ.
 (51) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א.
 (52) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א (הובא ברד"ק סוף שמואל ב'). והובא להלכה – ב"י לטאו"ח סקפ"ח (משבלי הלקט דין סדר ברכת המזון). רוקח הל' תפלה ששכ"ב. וראה מדבר קדמות להחיד"א מערכת ק' אות טז. ובכ"מ.

קטע מההשלמות לסעיף ב' בשיחה זו, מ"הנחה – בלתי מוגה",
 ע"ד ההכרזה "עמדו הכן כולכם", לבנין ביהמ"ק והגאולה:

לכאורה, יכול לבוא מישהו ולטעון: דיבורים אלו הם "ווילדע רייד" [=דיבורים "פראיים"], אשר, בכל הזמנים והדורות שלפנינו לא נאמרו, ומה מדברים לפתע דיבורים כאלו, כיצד יגיב העולם לשמע דיבורים כאלו?!

ובכן, לכל לראש צריכים לדעת שאין מה להתפעל מהעולם, מה יאמרו וכו'; מכיון שכן הוא האמת ע"פ תורת אמת, יש להכריז על כך באופן גלוי.

ותירה מזה – המצב כיום הוא שגם העולם מוכן לקבל זאת, צריכים רק לבוא ולומר באופן גלוי.

ועד"ז כאשר נשמעת טענה בעולם ש"ספדו ספדניא וחנטו חנטייא" – אזי צריכים לומר בפירוש את המציאות האמתית ע"פ תורה, ואין מה לחשוש כיצד תהי' התגובה כו', מכיון שהעולם מוכן לקבל את הדברים.

(* תענית ה, ב. עוד בענין זה ראה בשיחת ש"פ ויחי תנש"א (קטע ממנה יודפס אי"ה בגיליון הבא).